

Kinszki Judit Spatz Alfréddal

Ez a kép Nógrásverőcén készült, 1937-ben talán, persze nyáron, az biztos. Én vagyok a kiskádban, és aki tart, ő szegény Spacz Alfréd, anyukám Erzsi nevű hűgának a férje. Erzsinek volt legkésőbb az esküvője a lányok közül, ők 1935-ben házasodtak Alfréddal.

Nekik sose lett gyerekük, nem tudom, hogy miért. Egymást okolták. Erre emlékszem, hogy volt ilyen beszélgetés, aminek tanuja is voltam. Ők is engem nagyon-nagyon szerettek és kényesztettek, lejöttek mindig oda Nógrádverőcére, és a Spatz nagyon büszke volt rá, hogy ő milyen atlétikus - különben ilyen kopasz volt - és káddal együtt emelgetett engem. A büszke Alfréd - ez lehetne a képnek a címe. De tényleg nagyon erős lehetett, mert a kád tele volt vízzel, és úgy emelgetett engem, pedig hát én is voltam 15 kg legalább.

Erzsi tisztviselő volt, egész életében egy zene-hangszerboltban volt vezető tisztviselő, egy értelmes, okos nő volt. Őt elvitték, és nem jött vissza. Afréd, orosz fogságban a nagybátyám Imre karja között halt meg. Imre hiába volt orvos, nem volt gyógyszer, nem tudott rajta segíteni. Imre azt gondolta, hogy hogy fogja ezt a húgának megmondani, hogy nem tudta megmenteni a férjét. De a húga se jött vissza, Ravensbrückből, úgyhogy, tragikus, de a dolog így megoldódott. Én örököltem az ő könyveiket...

Érdekes, hogy anyukám testvérei közül se a Gyöngyinek, se az Erzsinek nem volt soha gyereke, és az Imrének se volt. Ők mind engem imádtak.